

Lærer å være medmenneske

- Her lærer vi å være medmenneske uten den trygge yrkesrollen å støtte oss til, sier studentene fra Diakonhjemmet i praksis på Tøyensenteret i Oslo. Det er Kirkens Bymisjon som driver dette diakonale senteret i Tøyen kirke.

*Studenter fra Diakonhjemmets tre høgs-
ler flankerer høgscolelektor Dag R.
utenfor Bymisjons-senteret på Tøyen i O*

Av Leif Kjell Askeland

Selve kirken er delvis bygget om og restaurert. I de tilliggende lokalene har medarbeiderne kontorer og møterom for ulike aktiviteter. Sentralt i første etasje inn fra gaten, ligger kroa. Det er basen til sosialhøgskolestudentene Henrica Lindholm, Finland og Grete Sælid, Oslo, sykepleierstudentene Trude Kirkebø, Hareid og Ragnhild Hanken, Ålesund og studentene fra Den teologiske høgskolen Nils Rise, Kirkenes og Gro E. Kolshus fra Bærum.

Tøyensenteret er en av de litt utradisjonelle praksisplassene som Diakonhjemmets høgscolesenter tilbyr sine studenter. For her er det verken sosionomer, sykepleiere eller diakoner i tradisjonelle roller som kan fotfølges, for den som skal lære diakoni i praksis.

Felles for de litt spesielle praksisstedene vi tar opp i dette nummer av "Hilsen fra Diakonhjemmet", er den mulighet de gir studentene for modning og vekst på det menneskelige plan. Enten det er ved et barnehjem i Romania eller ved en klinikk for diariesykdommer i Bangladesh, rykkes studentene ut av vante forestillinger og rutiner og gis anledning til å utvikle seg på mange plan både faglig og menneskelig.

- Jeg har tenkt på diakoni som det en diakon i menighet gjør, innrømmer Gro E. Kolshus, og synes det er lettere å få tak på den praktiske diakonien i en menighet hvor det er diakon. Hun følte seg nesten litt provosert av at senteret til Kirkens Bymisjon ikke hadde ansatt en diakon. Nils Rise samtykker: - Dette har fått oss til å arbeide med hva diakoni er. Vi kan ikke stjele andres definisjoner, men må finne ut av dette selv. De andre studentene rundt bordet der vi sitter i en av stuene på senteret, nikker gjenkjennende.

- Her møter vi det som er grunnleggende for diakonien: Kristi kjærlighet til menneskene. Fra å spørre etter hva som kunne være diakoni her på senteret, slår vi ganske enkelt fast at det kun er diaoni som drives

her, kommer det så kontant fra Nils Rise at Gro E. Kolshus må minne om at diakoni tross alt også er et fag som skal læres.

- Tverrfagligheten er en styrke ved dette praksisstedet, sier Grete. Hun har fått mye igjen i gruppa der hun som sosialhøgskolestudent har kunnet drøfte ting i fellesskap med dem som er i sykepleiepraksis og diakonpraksis.

- Jeg tror også det er viktig å komme til et praksissted hvor ikke alt er vel tilrettelagt slik at man slukes av rutiner. De "ferdige" stedene hvor alt er overveldende. Her går det an å gjøre noe, sier Henrica. Både hun og Grete har brukt mye tid i samtale med gjestene på kroa.

- Plutselig kan vi bli kastet inn i en livshistorie så vanvittig at vi har vanskelig for å tro den. Vi kan ikke gardere oss eller styre dette på noen måte. Vi må kunne møte selv de verste historier spontant. Vi spør oss om vi lærer nok teknikker og ferdigheter, men vi lærer i alle fall å se på mennesker uten bare å se deres problemer. Vi ser mennesker som mennesker ikke klienter, er studentenes erfaring.

Heller ikke sykepleierstudentene hadde ventet å arbeide med mennesker ut fra diagnoser. Tvert om. De har gjort en studie

av kroa på Tøyensenteret som terapeutisk miljø gjennom å sammenligne den med en vanlig kafe og et psykiatrisk dagsenter.

Trude og Ragnhild har vært knyttet til bofellesskap, en enhet i det psykiatriske ettervern. - Det har ikke vært truende å møte psykiatriske pasienter utenfor institusjonen. Det har bare vært en helt annen rolle, sier Ragnhild.

- Kjempespennende har det også vært ha samtaler med sykepleiere, hjelpepleier og klientene i bofellesskapet og følge utviklingen deres. I lokalmiljøet på Tøyen har de fått et mye mer menneskeverdig li enn i det psykiatriske sykehuset. Men for de fleste har utflyttingen krevd enormt, sier Trude. Begge er de slått av hvor mye "psykiatri" det finnes uten at det kommer til syne i lokalmiljøet.

Praksisveileder Dag Rakli har tro på denne type praksis og det den gjør med studentene. - Skolen lærer også noe for hver gang vi prøver nye praksissteder. Her ser dette som en del av en dreining i sykepleierutdanningen i forhold til forståelsen av psykiatrien og den faglige debatt om hvordan psykiatriske problemer skal møtes i praksis.